

Илиян Димитров

ЖИВ

Един човек заспа и сънувал, че е пеперуда, която сънува, че е човек...

Мислите в главата ми – идеограмен кошмар от накъсаните кадри на няколко двойно-скоростни ленти насложени една върху друга в хаотична смесица от полупознати лица и гласове, пулсиращи в блиц ритъма на невротичен Р.Е.М. сън – прелитат покрай ръба на съзнанието ми подобно бляскави комети от разтопено стъкло – криви огледала, в които виждам образа си болезнен и непознат, крещящ, умиращ и насечен; изгарят, навлизайки в плътната сфера от убийствена болка, която е обгърнала разтапящия ми се мозък и рушат...

...

Събуждам се точно преди да изкрещя.

„...пръсти...(?!!)“

С усилие свалям ръцете от лицето си. Не чувствам нищо. Не си спомням нищо. Не осъзнавам.

Събуждам се в съня си?!..

Събуждам се от съня си?!..

Образите в главата ми се развиват подобно дим от току що изгасена цигара – загатнати форми, причиняващи болка; близки и едновременно с това далечни, недооформени, гротескни – подобно ехо загубено в лабиринт от безкрайни безлични коридори от отразяващи квадрати.

Минава вечност. (?)...

Минава миг. (?)...

Времето няма конкретни стойности в голямото Помежду, в което спя/съществувам.

Обръщам се и поглеждам часовника. Коства ми известно усилие докато погледът ми, моите току що родени очи, успеят да се фокусират върху зелените неоновци цифри.

Това, което виждам няма смисъл за мен.

Времето е илюзия на разума.

Времето не съществува.

Не и от тази страна на клепачите.

Затварям/отварям очи.

Ръката ми не ми се подчинява. Сякаш някой е извадил коситите от лактите ми. Ставите ми са от желе, а мускулите от размякната гума. Внимателно отлепям тродите. Пръстите ми треперят.

Връзката е прекъсната.

Машината спи.

Изключвам по инерция алармата и сядам върху леглопанела. Целият ми гръб е мокър. Студено ми е, но аз още не знам това. Аз не знам нищо. Не осъзнавам.

Аз все още не СЪМ.

-Скъпи...?! – гласът ѝ идва откъм гърба ми. Такъв е какъвто го помня – болезнен с чувството на безвъзвратна загуба, което ми навява.

Стискам зъби в усилието да не се обърна. Знам какво няма да видя – разпилените ѝ, влажни коси с червеникави отблясъци като залез над океана и топлото ѝ, отпуснато в някакво лениво блаженство тяло. И очите и. Нейните толкова сини очи!...

Вместо това поглеждам ръцете си. Ноктите ми са се впили в дланите. С усилие разтварям пръсти – малки кървави дъгички.

Усмиввам се.

Болката – това съм аз.

Хващам лицето си с ръце и бавно ги прокарам нагоре по главата си. Сякаш искам да го сваля. Да отмия себе си от себе си. Да избягам от

...

Кой съм аз?

Затварям/отварям очи.

Има толкова много неща, които си заслужава да си спомня.

Изправям се на крака. Леко се олюлявам.

„Гравитация“ – паметта ми е услужлива за подробностите. Мразя я!

Стъпка напред.

-Охо, я виж кой най-сетне решил да се надигне?! – тя се засмива, а гласът и се разпилява по мраморния под подобно сребърни кристали. Усмивва се, а очите и блещят. Слънцето се е скрило някъде в косите ѝ и весело ми намига.

Тя бързо прави крачка напред, надига се на пръсти и за секунда притиска устните си в моите.

Вечността е миг на докосване.

Продължавам да стискам очите си плътно затворени. Да я задържа! Още миг. Но тя вече е отминала.

От коя страна на клепачите се крие (е) реалността?

Защо съм тук?

Къде съм?

Отправям се към банята, а образът ѝ в съзнанието ми избледнява. Трябва ли да мисля за нея? От мисълта за нея боли. Това е хубаво – болката, това съм аз.

В следващите няколко часа тя е единствената самоличност, с която разполагам.

Най-красивата и най-истинската.

Часовникът изпищява с кратък пронизителен звук. Разко се обръщам – по скоро рефлекс отколкото осъзната реакция.

...тя с глава на гърдите ми и синтетичните чаршафи увити около влажното ѝ тяло, отразени в огледалния таван в някакъв безименен motel; уморена, но с усмивка на лицето, отпусната в пълна отмала след като сме правили любов цяла нощ на фона на премигващата под прозореца неонтова реклама на Кока-кола...

Образът се фокусира за миг докато се разпада от ръба към центъра подобно полароидна снимка полята с кислородна вода.

Мисълта изчезва толкова внезапно, колкото неочаквано се е появила – чужда мисъл от един друг живот.

Защо си причинявам всичко това? Защо се събуждам? Тук тя не съществува. Тук аз не съществувам. *Това* е Сънят, а сънят е кошмар. Тук аз се давя сред спомените за нея: спомена за лицето и, за усмивката и, за сладкия аромат на тялото и, за очите и...

Те ме заливат, по ярки, по красиви, по болезнени, по... *истински* от нея.

Тук тя е спомен.

Тук тя е истинска!

Няма минало, няма бъдеще, няма сега... Съществува единствено всъдещото безлично Помежду, което поглъща вселената, обезсмисля разума, изтрива самосъзнанието.

Пускам чешмата. Вода. Хлад. Приятно. Усещанията ме нападат като рояк разярени стършели. Разкъсват ме. Боли. Това е хубаво – болката това съм аз.

Спомените ми са като пъзел хвърлен от върха на кула – разкъсани, нищо не значещи; картини, лица, гласове, хора, които (може би) съм обичал, места, където (може би) съм бил, чувства, с които (може би) съм се борил,... но в целия този калейдоскопичен хаос от полуспомени не мога да открия себе си.

...калейдоскоп – тръба с огледални стени и парченца цветно стъкло, които се превръщат в интересни форми, които не означават нищо. Но са красиви...

Електронни импулси запечатани върху блестящи хромирани дискове, сребристи като коремите на плувачи в аквариум риби.

Празнотата в мен нараства. Накъсани, лениви мисли се преплитат с

неясни чувства в разфокусирана алузия от спомени-сънища.

Тя се размива в мен. Разтваря се в потока на усещанията на *реалността*. Избледнява.

Над чешмата има огледало. Мисълта се появява отникъде и се спира в главата ми:

„Ако сложиш две огледала едно срещу друго ще получиш безкрайност, хлапе...“

Искам ли да видя лицето си? Не знам.

Вдигам очи. Нищо.

Не помня.

Помня болката. Помня миризмата ѝ, мека, топла и сладка. Помня очите ѝ – сини като небе.

Не помня себе си.

Това няма значение.

Тя ще изчезне. След около час отново ще мога да осъзнавам *реалността*. Ще се събудя, а може би ще потъна в съня и ще повярвам, че той е реалност..? Ще преодоля Помежду. Спомените ми за нея ще избледнеят. И всичко ще свърши.

И аз отново ще бъда аз.

Или няма да бъда.

Има ли значение?

Минава вечност. (?)...

Минава миг. (?)...

Времето е самозаблуда на разума.

Отново лягам на леглопанела. Ръцете ми не ми се подчиняват. Сякаш някой е извадил коситите от лактите ми. Ставите ми са от желе, а мускулите от размяната гума. Внимателно залепям тродите. Пръстите ми треперят.

Отново поставям диска в машината.

От коя страна на клепачите се крие реалността?

Затварям/отварям очи.

Прокарвам пръсти по лицето си.

...

Спомени от един друг живот, подобно заглъхващо ехо от свързани една за друга в картечен откос гръмотевици, отекват по стените на черепата ми и се плъзгат надолу в зейналото гърло на психоделична турболентност, която всмуква разпадащото ми се съзнание, сингулирайки го в една единствена имплозивна точка абсолютен мрак върху малкия черен екран, по който затихваща енцефалограмна линия от зелен неон ме

осъжда на смърт.

...

„...пръсти...(?!“

Събуждам се точно преди да изкрещя. Треперя. Не мога да се ориентирам къде се намирам. После усещам топлото и тяло сгушено до моето. Тя ме прегръща и тихо прошепва името ми в съня си и аз откривам ... себе си.

КРАЙ

© Илиян Димитров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/373>]